

Pierre Kahle

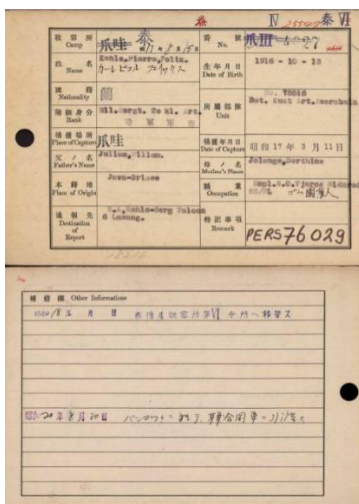
Pierre Felix Kahle is geboren op 13 oktober 1916 in Grisee, NOI. Hij was de zoon van Julius Willem Kahle en Jolange Berthe Flamand. Zijn vader was jurist. In 1929 woonden ze in Tegal. Later verhuisden ze naar Madioen, waar zijn vader griffier le klasse van den landraad was. In 1936 werd hij in die functie benoemd in Semarang.

In Madioen werd op 11 juli 1933 een jeugdafdeling van het I.E.V. opgericht. Tegelijk werd Scoutinggroep Willem de Zwijger opgericht. Pieters werd hopman en Kahle jr, Beringer en De Groot werden leiding. De groep had bij de oprichting 22 welpen en 24 verkeners.

lend van de jonge organisatie. Nog in Juli werd de Padvindergroep „Willem de Zwijger” opgericht, onder leiding van den heer V. Pieters, die hierin werd terzijde gestaan door de heeren Beringer, De Groot en Kahle jr. Begonnen werd met 22 welpen en 24 verkeners, welke aantallen momenteel resp. 19 en 34 bedragen.

IEV was het Indo-Europeesch Verbond, een sociale beweging en politieke organisatie opgericht in 1919. Deze organisatie streed voor gelijkheid van rassen en politieke zeggenschap. Het was een van de eerste en grootste Europese organisaties in Nederlands-Indië die verlangde naar een onafhankelijk land, maar wel met een relatie met Nederland. De IEV-Padvinderij werd tegen het eind van 1928 opgericht in Bandung, als onderdeel van de IEV-Jeugdorganisatie verkort IEVJO. In augustus 1929 scheidten zij zich hiervan af en sloten zich aan bij de Vereeniging Nederlandsch Indische Padvinders (NIPV).

Pierre werkte vlak voor de oorlog bij Rubber Onderneming Tjaroe Sidaredja SS/RL en woonde in Lawang. Hij trouwde vlak voor de Japanse bezetting in Pasoeran met N.A. Berg.

Tijdens de mobilisatie was hij sergeant 2e kl. artillerie bij Bat. Kust Soerabaja. Hij werd krijgsgevangen gemaakt door Japanners op 11 maart 1942 en geïnterneerd. Op 13 januari 1943 ging hij met de Wien met ongeveer 1700 Nederlandse krijgsgevangenen uit Batavia naar Singapore. Een groep van 700 man was afkomstig uit het 10e Bataljon en 1000 man uit het kamp Kampong Makassar. Al deze krijgsgevangenen behoorden tot Java Party 8, het 8e krijgsgevangentransport dat van Java vertrok. Na 4 dagen kwam het schip aan in Singapore, waar de krijgsgevangenen werden overgebracht naar het Changi-kamp. Op 27 januari gaat hij vanuit hier met een treintransport naar Thailand waar hij moet werken aan de Birmaspoorweg.

De Birma-Siamspoorweg, Birmaspoorweg of Dodenspoorlijn was een spoorlijn van 415 km tussen Non Pladuk in Thailand (Siam) en Thanbyuzayat in Myanmar (Birma). De spoorlijn was voor de Japanse bezetters nodig om een directe verbinding naar de kust van Birma te creëren, zodat Japanse schepen niet meer om het hele schiereiland hoefden te varen.

Het werk aan de spoorlijn begon op 16 september 1942 en werd 16 maanden later voltooid. Er werd gebruikt van oude spoorlijnen die onder andere op Java en andere bezette gebieden in Zuidoost Azië ontmanteld werden. De Japanners maakte gebruik van krijgsgevangenen en burgers om de spoorlijn aan te leggen. Er werd aan de beide uiteinden van de spoorlijn in Thailand en in Birma begonnen met werken. Alle krijgsgevangenen werden in groepen onder de kampen verdeeld die naast de rivieren Khwae Yai en Khwae Noi waren geplaatst. Als een traject klaar was, ging een groep naar een volgend werkkamp om aan een volgende traject te werken. In de zomer van 1943 werd de zogeheten 'Speedo-tijd' door de Japanners ingevoerd. De dwangarbeiders moesten zich dubbel inspannen om het spoor af te krijgen. De dwangarbeiders ontmoeten elkaar in oktober 1943 in Konkuita.

Tijdens de aanleg stierven per dag gemiddeld 75 arbeiders. 15 000 krijgsgevangenen stierven aan uitputting, ziekte en ondervoeding (7000 Britten, 4500 Australiërs, 130 Amerikanen en 3000 Nederlanders). Daarnaast stierven ongeveer 100 000 Thaise en Indonesische romoesja's en Birmaanse en Maleisische dwangarbeiders bij de aanleg.

Na de voltooiing van de spoorweg in december 1943 bestond het werk uit onderhoud en reparatie van schade door geallieerde bommenwerpers. Ook moest er bijvoorbeeld hout gekapt worden om de stoomtreinen te laten rijden. De werkkampen lagen vaak naast vitale punten van de spoorweg, waardoor bombardementen ook veel slachtoffers en gewonden onder de dwangarbeiders maakten. Op een aantal plekken werden ook hospitaalkampen ingericht. Een deel van de krijgsgevangenen die gewerkt hadden aan de aanleg, werden als dwangarbeider naar Japan verscheept.

Pierre overleefde de oorlog en vertrok naar Nederland. Hij is overleden op 11 november 1972 in Heerenveen.

Meer informatie

[Pierre Felix Kahle \(1916-1972\) » Stamboom Dumas - Java - Nederlands-Indië » Genealogie Online](#)

[Het nieuws van den dag voor Nederlandsch-Indië » 16 aug 1929 - Art. 104 | Delpher](#)

[De Indische courant » 07 feb 1934 - Art. 225 | Delpher](#)

[De locomotief » 25 sep 1936 - Art. 290 | Delpher](#)

[Bataviaasch nieuwsblad » 30 mei 1936 - Art. 280 | Delpher](#)

[Overlijden Julius Willem Kahle & Jolange Berthe Flamand op 28 april 1963 te 's-Gravenhage » Open Archieven](#)

[Japanse interneringskaarten | Nationaal Archief](#)

[Java Party 12](#)

[japansekrijgsgevangenkampen.nl/Wien.htm](#)

[Java Party 11](#)

[Birma-Siam-spoorweg](#)

[Birma-Siam-spoorweg - Wikipedia](#)

[De Birma-spoorlijn - Spoorlijn van de dood | Historiek](#)

[Birma-Siam Spoorweg - SHBSS](#)

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.